

Z cizích revuí.

REVUE D'INFANTERIE, 1. pololetí 1935 (leden—červen, čísla 508—513).

První pololetí letošní Revue d'Infanterie věnuje pozornost jednak otázkám, týkajícím se útočné vozby, jednak věcem, majícím vztah k dokonalému využití zbraní pěchoty (otázky střelecko-technické, otázky spojení), k výcviku pěchotních kádrů, kromě obvyklých reminiscencí historických. Břežnové číslo je téměř celé věnováno Maroku a významným činitelům francouzské koloniální činnosti v severní Africe (maršál Bugeaud, maršál Lyautey). Mimo tyto články zasluhuje pozornosti několik studií všeobecného rázu, o nichž se níže zmíníme.

První z nich je článek pplka Desré (únor, č. 509): „Pěchota v ústupovém boji“ (L'infanterie dans la manoeuvre en retraite). Autor připomíná všeobecný charakter ústupového boje: manévry chtěný velitelem, jehož účelem je získati čas; záleží nejprve v přerušení boje (odpoutání) a z řady obranných bojů časově omezených na postaveních za sebou ležících. Pro přehlednost volí autor schematický námět a probírá ústupový boj v rámci divise, jejíž velitel dostal od armády rozkaz vésti ústupový boj a do určité doby nejprve obsaditi mezilehlou posici „A“. Divise měla v původním obranném postavení zasazeno 6 praporů v 1. sledu (1—6), 1 pluk v záloze (prapory 7—9). Během obranného boje bylo třeba zasaditi k zcelení fronty prapory 7 a 8, takže k volné dispozici divisionářově, když dostal armádní rozkaz, zbyl jen prapor 9. Velitel divise se rozhodl: 1. obsaditi ihned postavení zadního voje volnými jednotkami. Autor připomíná, že těch nebude vždy dostatek, a proto bude třeba utvořiti si zálohu z jednotek, které už bojovaly. To má však své nevýhody a dá se provést (ne často) jen za těchto podmínek: — že ze zasazených praporů vybereme ty, které nejméně utrpěly bojem; — že jim dáme za postavením zadních vojų dostatečný odpočinek (6—8 hodin); — že je zasadíme na nejméně choulivých místech postavení zadního voje.

2. Zbudou-li ještě nějaké zálohy, načítí obsazení nové posice A (nařízené rozkazem armády). — Nevýhoda naznačená u zadních vojų neukáže se obvykle u vojsk obsazujících nové postavení A, ježto čas získaný odporem zadního voje poslouží ostatním trupům k odpočinku.

3. Provést odpoutání zasazených praporů za postavení zadních vojų, uspořádati je a dáti jim ustoupiti na posici A.

4. Po splnění úkolu stáhnouti zadní voj.

5. Přichystati se k boji na posici A.

Nato studuje autor s hlediska pěchoty:

1. obsazení posice A, posice zadních vojų, chování vojsk na nich;

2. odpoutání.

Postavení A, jež se má brániti dočasně, má vyhovovati těmto podmínkám: 1. býti za překážkou, 2. míti výstřel před překážkou až po hranice účinné donosnosti kulometů, dobré pozorovatelný, 3. opíratí křídla o neprůchodné pilíře, 4. umožňovati přerušení boje.

Způsob obsazení: jako na široké frontě, t. j. nesouvislé (přirozené opěrné body), mezery postřelovány a střeženy. Postavení A nebude však možno ihned takto obsaditi. Bude zde nejprve přechodná fáze (následkem nedostatku sil), záležející v okamžitém obsazení pouze nucených přechodů a ve vytvoření pouhých clon mezi takto vzniklými opěrnými body.

Úloha pěchoty v obraně posice A: k dočasné obraně má divisionář k dispozici: a) zadržovací oddíly, b) palby kombinované event. s ničením, c) protiútoky (za určitých podmínek).

Způsob obrany posice A záleží na tom, kdy na ni zahájí nepřítel útok, se zřetelem na lhůtu, která byla k udržení posice předepsána. a) Činnost palbou: palby daleké (není třeba mnoho paleb dovnitř posice). Utvořit na výhodných místech kulometná skupení pro palby daleké; totéž u dopravních zbraní. Tyto palby řídí často velitelé praporů sami. b) Protiútoky: jen za určitých okolností, kdy totiž musíme držeti proti nepřátelskému útoku po celý den do večera. Dnes neprovádíme protiútoky pěchotou (které bude málo), nýbrž útočnou vozbou. Pěchota se totiž protiútokem úplně upoutá a mohla by být donucena k odpoutání za dne.

Obsazení posice zadních vojáků a chování na ní. — Pěchota musí se chránit před útoky mechanických vozidel. — Získati čas dalekými, řízenými palbami. — Přerušit boj po splnění úkolu. Obsazení bude ještě méně souvislé než na posici A; bude redukováno na nucené přechody, silná místa v terénu; mezi nimi bude souvislá clona palby. Z postavení zadních vojáků nelze nijak zasáhnouti do odpoutávání praporů zasazených vpředu, ježto je voleno aspoň 8 km za původním postavením obranným, t. j. mimo účinný dostřel nepřátelského dělostřelectva.

Přerušení boje — odpoutání. To je operace čistě pěšácká. Nelze při ní spoléhat na podporu jiných zbraní, zanechaných v nepatrném množství na staré posici ke klamání nepřítele, často velmi bdělého.

Odpoutání za noci nebo za atmosférických podmínek, nepříznivých pro nepřátelský útok, je snadné. Podařilo se za války vždycky.

Odpoutání za dne je možné jen tehdy: a) máme-li zdrcující převahu palby; b) vytvoříme-li před sebou umělou mlhu. Jinak jsou ohromné ztráty. Jsou-li však příznivé povětrnostní poměry (mlha, sníh) nebo terén, může se podařit i bez přílišných ztrát.

Mechanismus odpoutání. Velitel divise určí velitelům pluků: postavení zadních vojáků, pásmo shromažďovací pro pluky za postavením zadních vojáků, prostory ubytovací, cesty (osy) ústupu (jednu na pluk), hodinu odpoutání gros a lehkých dotykových prvků, automobilní prostředky dopravní, dané event. plukům k dispozici. Velitel pluku: nařídí opatření k ochraně odpoutání, provedení ústupu pluku. Velitel praporu nařídí podrobnosti odpoutání a ústupu.

Velitel pluku musí si pro ochranu vytvořit za svou frontou ústupový sled, aby se za ním mohly prapory v bezpečí soustředit, ježto postavení zadních vojáků nemá vlivu na odpoutání. Volí jej tak, aby ovládal komunikační síť ležící za ním. Pak pošle dozadu do shromažďovacího prostoru nejprve ubytovatele, pak doprovodné zbraně (mimo ty, jež dal k dispozici praporům), pomocnou rotu, trény, jednotky nezasažené na postavení ústupového sledu. Zasazené prapory stáhnouti pod ochranou clony lehkých prvků a poslati jejich gros k bodům srazu (jeden na prapor), volených za ústupovým sledem.

Úkolem dotykových prvků je klamati nepřítele předstíráním dosavadní tvárnosti fronty, zabránit nepřátelským hlídkám, aby objevily ústup. Přesnou sílu jednotlivých prvků může určit jen velitel praporu, jenž zná detaily fronty. Velitel pluku může určit jen celkovou sílu, která se nemá v každém praporu překročit. Lehkými prvky třeba rozuměti sílu nejméně jedné čety na prapor; odvezou se s výhodou auty, přisunutými co nejbliž k frontě. Nakládací místa třeba volit se zřetelem na obvyklé nepřátelské dělové palby. Hodinu odpoutání volíme tak, aby mohly býti nejpозději před svítáním naloženy.

Předvídati odchod ústupového sledu, jakmile jádro zasazených praporů dokončilo svůj sraz a dalo se na pochod po ústupové cestě. V noci končí se úkol ústupového sledu, jakmile prapory nastoupily zpětný pochod. Při odpoutávání ve dne se končí ve chvíli, kdy prapory došly do pásma účinné palby zadního voje.

Stanoviti cesty ústupu praporů k místu srazu. Velitel pluku odchází, jakmile dle rozkaz k ústupu ústupovému sledu.

Velitel praporu určí přesnou sílu a stanoviště dotykových prvků, určí velitele, oznámí hodinu odpoutání, místo nakládání; nařídí místo srazu pro každou rotu a přidělené prvky, cestu po srazu k místu srazu praporu, hodinu, kdy začnou rotu ustupovat.

Major žen. vojska Delalande v článku „Strmá střelba v řadách pěchoty“ (Le tir vertical dans les rangs de l'infanterie) přináší velmi zajímavý a nabádavý článek o užití a možnostech minometů a moždírů u pěchoty. Konstatuje především, že zbraně se strmou drahou letu je u pěchoty dosud příliš málo. Aby učinil své úvahy názornějšími, předpokládá, že rotu jsou vybaveny rotními minomety ráže 60 (dostřel 1400), prapory praporními minomety ráže 81 (dostřel 3000); u pluku jsou stejné, ráže 81. Celkem má pluk 12 minometů 81 mm (po dvou u praporů = 6, 6 u minometné rotu plukovní). Kromě toho je u divise baterie minometů ráže 120 mm (dostřel 7000) obsluhovaná dělostřelci, ale přidělována plukům pěším. Autor propočetává zásobování střelivem a dospívá k závěru, že střelivo minometné (moždírové) je při dané váze co do účinku ekonomičtější než střelivo dělové. Mohla by tedy být část vozů divisi muniční kolony naložena místo střelivem dělovým střelivem minometným. Probírá pak užití minometů v různých situacích a zdůrazňuje zejména, že pěchota se stává méně závislou na dělostřelectvu a může velmi rychle likvidovat nepřátelské odpory hlavně ve válce pohybné.

Je jisto, že u pěchoty je dnes se zřetelem na povahu cílů, které se v budoucí válce vyskytnou (cíle většinou zakryté), velký nepoměr mezi zbraněmi s plochou a strmou drahou a že zde není náležité rovnováhy. V útočce se rozhodně více uplatní zbraně se strmou drahou, kulometům pak připadne hlavně úkol odrážení protiútoků a ochrana boků i mezer; budou tedy jakýmsi prvkem stabilizačním, zaručujícím udržení dobytého terénu.

V čísle dubnovém (511), květnovém a červnovém (512 a 513) je studie pplka Michoux: „Užití tanků Renault F-I.“ (studie na konkrétním námětu), která je velmi zajímavá pro každého velitele pěchoty, povoláného ke spolupráci s tanky. Autor si vzal za úkol ukázat věci poměrně málo známé příslušníkům jiných zbraní: jakými fázemi musí projít jednotky útočné vozby než se dostanou k pěchotě pod pravomoc pěchotního velitele. Práce, velmi obsáhlá a důkladná, citující všechny příslušné rozkazy, má 6 částí na podkladě námětu v rámci armády: 1. úloha generála, velitele útočné vozby armády, během soustřeďování armády za účelem dané akce; 2. studium přesunů skupiny praporů útočné vozby daleko od nepřítele; 3. užití útočné vozby v předvoji armádního sboru; 4. úloha generála velitele útočné vozby armády při přípravě bitvy armády; přichystání tankových jednotek se zřetelem na budoucí úkoly; 5. rozdělení tanků u armády a armádního sboru; 6. provedení ústupu.

Pplk. Hurst v článku „Zpomalená pěchota“ (L'infanterie au valent) (květen, č. 512) varuje před následky některých zjevů, pozorovaných při mírových cvičeních a na manévrech. Konstatuje totiž, že pěchota se za přibližování pohybuje příliš pomalu v důsledku přehnaných bezpečnostních opatření. Opouští příliš brzo komunikace, rozvíjí se předčasně do tvarů bojových a postupuje polem, je vázána přílišným počtem postupných cílů a sešňorována do striktních pásem postupu; již během přibližování přehání se užívání palebných základů, ačkoliv nepřítel je ještě daleko. Přezvědne prvky jsou příliš ostražitě, málo odvážné a ve snaze využití co nej-dokonaleji terénu k tomu, aby zůstaly nezpovězovanými, nedostávají se kupředu.

Je třeba, aby se pěchota stala zase pohyblivou a aby měla snahu, dostati se kupředu. Přehnaná opatrnost škodí zrovna tak jako přílišná lehkomyšlnost a nedbání nepřátelských palebných možností. K zvýšení manévrovací způsobilosti pěchoty

je třeba vynechávati v rozkazech zásadně všechno, co by ji zpomalovalo, zbytečně vázalo, co omezuje iniciativu (příliš dlouhé rozkazy, zasahování do toho, jakých prostředků se má užíti ke splnění úkolu, nedělati daleko od nepřítele věci, kterých je zapotřebí teprve po zjednání dotyku). Za přibližování vyžadovati snahu po ustavičném získávání a dodávání zpráv, posunovati SV. stále kupředu. Vychovávatí vojina k odvaze a říznosti.

V čísle červnovém (513) je pak článek generála Barrarda: „Úvahy o obraně v pohybné válce se zřetelem na nepřátelskou útočnou vozbu“ (*Réflexions sur la défensive devant les cars en guerre de mouvement*), který zasluhuje velké pozornosti. Autor konstatuje, že poválečná taktika obranná, uložená v předpisech, nedbá dostatečně budoucí pohybné války s novými bojovými prostředky. V dosavadní doktríně obranné je všechno ztrnulé: jediné pásmo hlavního odporu, před které se hromadí většina palby; hloubka postavení omezena značně požadavkem, aby všechny zbraně učeněné do hloubky mohly působit do hlavní palebné přehrady; odpor se neustále do hloubky zeslabuje; celá obrana vede se téměř na jediné čáře. Se zřetelem na možnosti útočné vozby bude však třeba dosavadní pojetí obrany opravit. Autor zabývá se prozatím jen hlavním obranným postavením.

Ježto nic nemůže protivníku zabrániti, aby nezjednal dotyk ve vzdálenosti 300 až 400 m před vnějším okrajem našeho postavení, stává se pásmo hlavního odporu v 1. sledu, není-li vpředu překážky proti tankům, velmi ohroženým, ježto útočná vozba projede 400 m za minutu nebo za dvě.

Uvnitř postavení má část tanků za úkol ničit nebo neutralisovat odpory ve spěchu pěchoty a proto musí zpomaliti pohyb. Ale část tanků, vržená plnou rychlostí přímo vpřed skrze postavení, uniká už svou rychlostí četným nebezpečím a za 4 až 5 minut dosáhne našeho dosavadního záchytného pásma (1000–1500 m od pásma hlavního odporu), které je jen spoře obsazeno. Zálohy nedojdou včas. Tak je naše obrana ihned prolomena a ochromena.

Jak čeliti tomuto nebezpečí? V pohybné válce, kde není dostatek času k vytvoření umělých překážek proti tankům, nutno do krajnosti využiti překážek přirozených. Vodní toky nabývají největší důležitosti. Přirozená překážka bude hlavní podmínkou každé improvizované obrany.

Kde nebude přirozené překážky, nutno utvořiti umělé (příkopy, lesy, osady, minová pole; otázka minových polí zřizovaných prostředky skutečně „polními“, t. j. rychle, není dosud náležitě studována).

Ale kromě těchto pasivních prostředků je třeba i prostředků aktivních. Kromě zbrani protitankových bude nejúčinnějším prostředkem v obraně tanků proti útočné vozbě, který by byl v rukou velitele divise. Dělostřelectvo musí připravit četné přehradby dovnitř obranného postavení a musí býti opatřeno vlastními prostředky pro obranu proti tankům.

S hlediska taktického bude třeba častěji užívati způsobu klamání protivníka o poloze hlavního obranného postavení přeložením tohoto postavení vzad, když byl protivník už zjednal dotyk. Bude třeba věnovati větší pozornost otázce vnitřních palebných přehrad. Hloubka postavení musí však býti větší. Zastírání musí se využívat do krajnosti, maskovací sítě mají býti u pěchoty běžným materiálem. Protiútoky mohou býti vedeny — jen s tanky, proto obránce musí míti zálohu tanků. Zálohy budou nuceny zasáhnouti mnohem rychleji než dříve. Se zřetelem na uvedené požadavky musí býti hustota obsazení ve volném terénu mnohem větší. Prapory musí dostati užší úseky, aby se mohly učleniti do velké hloubky.

Co se týče postavení předních stráží, soudí generál Barrard, že zásahem nepřátelských tanků nebude možno prováděti ony ústupové boje slabých prvků na široké frontě. Mělká a slabá fronta bude tanky ihned proražena. Obranné postavení zdržo-

vacích prvků bude třeba vyhledati dále vpředu, rovněž na přirozených překážkách, a jejich manévry v ústupu bude záležeti v tom, že automobilními prostředky budou rychle převáženy v noci od jedné překážky ke druhé, ale na každé z nich budou musiti vydržeti po celý den, ježto ústup za dne před motorickými vozidly bude nemožný.

Kromě těchto hlavních článků obsahuje 1. pololetí letošní Revue d'Infanterie ještě celou řadu menších studií, které zde uvádíme aspoň názvy.

Leden (č. 508). Kpt. děl. Vivet: Turenne u Türckheimu. Pplk. Perré: Vznik a vývoj útočného vozu ve Francii za války 1914—1918. Mjr. Paillé: Poznámka o rovnoběžnosti (týká se rovnoběžného zamíření hlavní několika zbraní podle jedné z nich). Mjr. R. L.: Pěchota a tanky v útoku (konkrétní námět). Pplk. Guiges: Výcvik kádrů pěchoty; studium konkrétních námětů. (Pokračování serie z loňského roku.)

Únor (č. 509). Gen. Condé: Poznámka k úkolu přestřelování kulomety přímou střelbou nebo ze zákrytu. Mjr. R. Andriot: „U táborového ohně.“ (Vojenské myšlenky.) Pplk. Hurst: Organizace a řízení cvičení s vojskem. Ndpor. Carrère: Tvárnost jednoho z období výcviku záložníků.

Březen (č. 510). Maršál Franchet d'Espérey: Lyautey. Pplk. de Goislard de Monsabert: Úvahy o afrických taženích (Bugeaud a Lyautey). Pplk. Claveau: Postupné etapy pacifikace Maroka. Kpt. Goudard: Služba domorodých záležitostí v Maroku. Kpt. de la Chapelle: Domorodý problém v Maroku.

Duben (č. 511). Gen. Gamelin: Úvahy o veliteli (přednáška při shromáždění „Národní unie záložních důstojníků“ na Sorbonně, za přítomnosti presidenta republiky). Pplk. Favatier: Odlehčený pěšák (studie o problému odlehčení pěchoty na pochodu). Npor. X.: Cvičení na mapě a spojení (navrhuje způsob úpravy spojovací sítě v kasárnách u příležitosti aplikovaných cvičení na mapě a používání této sítě k dodávání a přijímání rozkazů a hlášení při tomto cvičení) Npor. Berny a npor. Piérot: Zařízení k nastřelení kulometu Hotchkiss (metoda bez střelby na základě měřítka, sestrojeného podle výpočtu).

Květen (č. 512). Maršál Pétain: Válečná škola (proneseno 6. dubna 1935 u příležitosti odevzdání čestné legie Vysoké školy válečné). X.: Řešení taktického námětu pro přijímací zkoušku do Válečné školy. Pplk. T.: Spojení za ústupového boje (navazuje na článek pplka Desré v únorovém čísle).

Červen (č. 513). Gen. Clément-Grandcourt: Myšlenky a nápady. Y.: Jiné řešení námětu z taktiky pro přijímací zkoušku do Válečné školy. Pplk. X.: Cvičení ve „spojovacím sále“.

Pplk. gšt. P.

RIVISTA DI FANTERIA, ročník I, 1934.

6. sešit, červen. (Dokončení.)

Div. gen. A. Pugnani: Motorisace armád. (Dokončení v 7. sešitě.)

V první části studie pojednává autor všeobecně o problému motorisace a mechanisace a jako příklady staví proti sobě anglickou a francouzskou školu. Tato stať nepřináší nových myšlenek, zato podrobněji je projednává otázka motorisace v Itálii, již je věnováno pokračování studie v 7. sešitě časopisu.

Italská armáda neměla za války motorisovaných prostředků vyjma traktory Fiat. Po válce započala vojenská správa pokusy, k výsledkům se však došlo — pro netečnost popřevratových vlád — až v prvních letech fašistického režimu. Postupně byly studovány tyto různé typy vozidel: vozy či traktory pro hrubé a lehké dělostřelectvo, auto pro dopravu v horách, terénní auta o 6 kolech, malý rychlý tank Ansaldo-Fiat vz. 33, konstruovaný podle anglických Carden-Lloyd, tanky o 8 a 10 tunách a konečně studium používání Dieselových motorů. Autor podrobně popisuje jednotlivé typy motorových a obrněných vozidel a doprovází studii 46 fotografiemi.

Pro informaci uvádíme stručný přehled těchto vozidel s nejnútnejší charakteristikou, počínaje nejmenšími vozidly.

Motocykl Guzzi o 500 cm³ a s pružným rámem je velmi dobré vozidlo pro spojení a na dopravu osob a zbraní jak na silnici, tak v terénu.

Traktor na dopravu dělostřelectva „Pavesi-Fiat“ je nejdokonalejší vozidlo k těm účelům. Je ho používáno ve dvou typech, jejichž charakteristika je:

Hrubý traktor vz. 30 (pro hrubé dělostřelectvo)	Lehký traktor vz. 31 (pro lehké dělostřelectvo)
Váha kg	4500
Síla motoru a rychlost	52 k. s., 18 km/hod.
Únosnost nákladu kg	1000
Utáhne kg	3000
Přemůže svahy do	85% a má naviják,
	52%.

K dopravě těžkého dělostřelectva se používá těžkého traktoru vz. 32 (Breda) adaptovaného zároveň jako vz. 33 na dopravu mostových soupřav mostního pluku. Traktor má motor o 84 k. s. s kardanovým převodem na všechna 4 kola, má 5 rychlostí (od 3 do 30 km/hod.), únosnost 5 tun, tažnou sílu pro břemeno do 10 tun (normální zatížení však 5 tun), naviják výkonu 7500 kg. Traktor je schopen pohybu v terénu, na silnici při stoupání do 15% může táhnout až 12 tun při vlastním nákladu 5 tun rychlostí 3,5 km/hod.

Horské auto Ansaldo, které je právě zkoušeno a jehož celková šířka je 1'30 m, má 4 poháněná kola a může vézt náklad 800 kg po horských cestách a po širších stezkách až při stoupání 42%. Toto vozidlo je italská zvláštnost a velmi usnadní vedení bojů v horách.

Terénní auto „Dovunque (Ušude) 33“ (Fiat 612) je nejmodernější typ terénního vozidla. Byl v poslední době schválen inspektorátem automobilního vojska. Má 6 kol, z nich 4 jsou poháněna motorem o 46 k. s., vozidlo má 4 rychlosti vpřed a 1 zpět a reduktor na další 2 rychlosti; největší rychlost je 47 km/hod., nejmenší rychlost za nejvyšší tažné síly 2'5 km. Vůz má únosnost 2500 kg na silnici a 200 kg v terénu, sám váží 3800 kg a může táhnout dalších 2000 kg terénem. Vůz je právě zkoušen u některých hrubých a lehkých dělostřeleckých pluků.

Z bojových vozů uvádí autor mimo 8tunové a 12tunové tanky lehký tank Fiat vz. 30, který je obdobou francouzského Renault a jímž jsou vybaveny prapory tanků.

Nejmodernější tank je rychlý tank vz. 33 (Fiat) s motorem o 43 k. s. a s rychlostí na silnici až 45 km/hod. Tento tank váží 3000 kg, je vyzbrojen kulomety, obsazen 2 muži a překoná svahy do 45%. Je jen 1'40 m široký, takže se dobře hodí pro boj v horách.

Mimo to jsou zkoušeny nové typy tanků o 8 a 12 tunách, poháněné Diesellovým motorem.

V pohonu motorových vozidel Diesellovými motory byly učiněny značné pokroky a u útvarů se již používá prvních aut s tímto motorem. Tak bude možno využít domácích olejů, těžených z asfaltických hornin. Mimoto je věnována pozornost dalším palivám, jako lihu, umělému benzinu a pohonu generátorovým plynem.

Ke konci se autor stručně zmiňuje o adaptaci auta na dopravu vojska a zvířat, k speciálním účelům (auta pro telegrafní vojsko atd.) a na dopravu různého speciálního materiálu (vezené dělostřelectvo, dělostřelectvo OPL. atd.).

Italská armáda míří promyšleně k motorisaci a je podporována všemi odpovědnými činiteli. Inspektorát automobilního vojska u ministerstva války má rozsáhlou laborator a dílny v Bologni s odbočkami v Turíně a Piacenze, kde jsou prováděny

podrobné zkoušky s každým materiálem. Každý armádní sbor má jako poradce technického důstojníka automobilního vojska.

Pro mobilisovanou armádu je předvídána motorisace všech služeb mimo rámec vojenských těles; potřeba vozidel k tomuto účelu — kromě malých prvků k zajištění hranic — bude uhrazena rekvirovanými soukromými vozidly. K tomu účelu jsou normalisovány typy a dávány prémie na jejich opatrování a dobré udržování, takže vojenská správa získává velké sumy na úsporách za vozy, jež by jinak musila mít ve skladištích.

Speciální vozidla (zdravotnická auta) a šestikolová terénní vozidla jsou opatrována v míru a ukládána ve skladištích.

Motorisováno je všechno těžké a hrubé dělostřelectvo a pokusně část lehkých baterií. Od r. 1934 je prováděna nová organizace rychlých jednotek tak, aby byly co nejdříve schopny akce.

Studie gen. Pugnani je velmi poučná a zasluhuje pozornosti.

Mjr. gšt. P. Battista Salvi: Použití hrubého dělostřelectva v ofensivě ve volném terénu. (Dokončení z 5. sešitu.)

Autor pojednává podrobně o použití hrubého dělostřelectva v jednotlivých údobích útočného boje v pohybné válce, aniž však přináší nové myšlenky. Přičítá však největší důležitost dokonalému a rychlému využití leteckého pozorování již od prvních okamžiků zasažení hrubých baterií jak pro vyhledání a určení cílů, tak pro zastřelování a řízení palby. Hrubé dělostřelectvo musí již od začátku působit na velké vzdálenosti a tu pozemní pozorování je zcela nedostatečné. Z toho vyplývá nutnost intensivního výcviku s letcem třeba na újmu jiného výcviku.

Mimo to je třeba, aby orgány pro topografickou přípravu střelby, zařazené u oddílů a skupin, a topografické sekce vyšších velitelství byly dokonale vycvičeny v rychlém provádění svých prací i za pohybné války a též za velmi pohyblivých operací.

Mjr. gšt. Bürger.

Literární přehled.

Dobrá práce pro plukovní tradici. Kus dobré práce pro pěstování tradice útvaru nebo ústavu vykonaly letošního jara dvě jednotky naší branné moci, a to pěchotní učiliště v Milovicích svou kronikou „Patnáct let pěchotního učiliště v Milovicích“ a ženijní pluk 2 v Kroměříži svou rovněž slavnostní brožurou z pera mjr. žen. ing. Antonina Pejši, jež byla vydána k slavnosti odevzdání praporu tomuto zasloužilému útvaru městem Kroměříží v květnu letošního roku a jež nese název „Ženijní pluk 2. Jeho vznik a vývoj“.

Milovické pěchotní učiliště s plně oprávněnou hrdostí předkládá naší vojenské i občanské veřejnosti přehled práce vykonané za půldruhého desetiletí; ve své publikaci zdůrazňuje jen a jen vykonané dílo, jež nejlépe vyniká v závěrečných číslicích, udávajících v tabulce účast frekventantů v kursech, pořádaných tímto ústavem v době od 5. června 1919 do 26. června 1934: 11 generálů, 293 plukovníků,

145 podplukovníků, 179 majorů, 280 štábních kapitánů, 574 kapitánů, 572 nadporučíků, 818 poručíků, 218 rotmistrů, 921 poddůstojníků, celkem 4011 vojenských osob. Je tedy jisté, že milovické učiliště nejpočetnější zbraně a jeho činnost je dostatečně v řadách pěšáků známa, a zdálo by se snad, že je tedy zbytečné znovu skládat účty. Stačí však jen zcela krátká úvaha, abychom stejně přesvědčivě odpověděli jako předposlední velitel této školy a zároveň velitel vojenského tábora, brig. generál Karel Kutlvašr, který tak činí v úvodu k jubilejní publikaci, v němž rozebírá své metody, prostředky a cíle, sledované po dobu tříletého velení v Milovicích; praví tam: „Byla to snaha po zdůrazňování ducha pěchoty jako hlavní zbraně a pěstování či lépe snažení se o zvýšení sebevědomí oně velitel-ské složky palebného sledu, která nese na svých bedrech největší výkony a největší ztráty v akcích pěchoty. K překonání stále stupňovaných obtíží moderního boje-